

A Kúria a dr. Molnár Zsolt Krisztián ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Funtig Zoltán ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony megszüntetése jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál 2.M.4722/2009. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 59.Mf.636.508/2012/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 59.Mf.636.508/2012/3. számú ítéletének felülvizsgálati kérelemmel érintett rendelkezéseit hatályában fenntartja, egyebekben nem érinti. Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 165.100 (egyszázhatvanötezer-egyszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében az alperes által közölt rendes felmondás jogellenességének megállapítását, ennek jogkövetkezményei alkalmazását kérte arra hivatkozással, hogy az intézkedés nem a munkáltatói jogkör gyakorlójától származik, indoka nem valós és nem okszerű, továbbá a munkáltató rendeltetésellenesen gyakorolta a felmondás jogát.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 2.M.4722/2009/25. számú ítéletével a felperes keresetének részben helyt adott, megállapította, hogy a felperes jogviszonya az alperesnél 2010. szeptember 15-én szűnik meg. Kötelezte az alperest a felperes javára elmaradt munkabér, 1 havi végkielégítés, további 5 nap felmondási időre járó bér, és 6 havi átlagkeresetnek megfelelő kárátalány, valamint perköltség megfizetésére. A kártérítés címén előterjesztett keresetet elutasította. Marasztalta a felperest az alperes javára perköltségben, továbbá az alperest az állam javára illetékben és az előlegezett szakértői költségben.

Az ítéletben megállapított tényállás szerint a felperes 2006. november 1-jétől állt az alperes alkalmazásában karosszerialakatos munkakörben. 2009. szeptember 7-én 3, szeptember 24-én 1 munkavállalóval kötött az alperes a munkaviszony megszüntetésére vonatkozóan megállapodást, melyeket a munkáltatói jogkör gyakorlójaként B.M. cégvezető írt alá. A 2009. szeptember 8-án kötött közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetésre vonatkozó megállapodást a munkáltató képviselőjében P.I. ügyvezető írta alá. Az alperes 2009. szeptember 4-én a felperes munkaviszonyát B.M. cégvezető által aláírt felmondással megszüntette arra hivatkozással, hogy „az Ü. úti telephely karosszéria részlegénél jelentős mértékű forgalomcsökkenés következett be”.

A munkaügyi bíróság megállapította, hogy a felmondás nem a munkáltatói jogkörgyakorlótól származott. A 2009. szeptember 1-jén

a P.I. ügyvezető által B.M. cégvezető részére adott meghatalmazást a bizonyítékok köréből kirekesztette. Álláspontja szerint azt a kereset megismerését követően írták alá, nem pedig az abban szereplő időpontban. Erre engedett következtetni az is, hogy kizárólag a felperes jogviszonyának megszüntetése tekintetében állt rendelkezésre a munkáltatói jogkör gyakorlásának átruházására vonatkozó meghatalmazás, holott a felperesével azonos napon szűnt meg közös megegyezéssel további 3 munkavállaló munkaviszonya.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 59.Mf.636.508/2012/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében (a szakértői díj viselésére, valamint a kereseti illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezések körében) részben megváltoztatta. Az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részét akként pontosította, hogy az alperes 2009. szeptember 14-én kelt felmondása jogellenes. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Marasztalta az alperest a felperes javára másodfokú perköltségben, és az állam javára fellebbezési illetékben.

A másodfokú bíróság a tanúvallomások tartalmát értékelve nem látta a bizonyítékok köréből kirekeszthetőnek az alperes által csatolt meghatalmazást. A peradatok ugyanis nem támasztották alá, hogy a Pp. 196. § (1) bekezdés b) pontja szerinti magánokirati formában készített meghatalmazás valótlan tartalmú, így azt bizonyítékként figyelembe kellett venni.

Vizsgálta azonban, hogy a meghatalmazás alapján B.M. jogszerűen gyakorolta-e a felperessel szemben a munkaviszony megszüntetésre vonatkozó munkáltatói jogkört. A 2006. évi IV. törvény (Gt.) 28. § rendelkezéseit figyelembe véve arra a következtetésre jutott, hogy P.I. ügyvezető a munkáltatói jogok gyakorlását csak akkor ruházhatta volna át B.M. cégvezetőre, hogyha erre a társasági szerződés, vagy a taggyűlési határozat feljogosította volna. Erre vonatkozóan azonban rendelkezés, határozat az alperesnél nem volt. Vizsgálta a törvényszék azt is, hogy a meghatalmazás a munkáltatói jogkörgyakorló munkaviszony megszüntetési döntése közlésére vonatkozott-e. A bírói gyakorlat szerint ugyanis a munkáltatói jogkör gyakorlása szempontjából annak nincs jelentősége, hogy a jognyilatkozat közlése kinek a közreműködésével történt.

A perbeli esetben az ügyvezető P.I. ugyan meghatalmazta B.M.-t arra, hogy a felperes jogviszonyát szüntesse meg, azonban az intézkedés indokait nem közölte, nem is utalt arra, hogy milyen okból van szükség a felperes munkaviszonyának a megszüntetésére. Ezért a meghatalmazás nem fogadható el „a munkáltatói jogkör gyakorlásának átruházásaként”. A másodfokú bíróság ezen indokolásbeli módosítással osztotta az elsőfokú bíróság jogkövetkeztetését, miszerint a munkáltatói intézkedés jogellenes. A fellebbezéssel összefüggésben rögzítette, hogy önmagában abból, miszerint a munkavállaló a munkaviszony megszüntetésére irányuló megállapodást nem kötötte meg és felmondás kiadását kérte, nem következik az, hogy ha a felmondással szemben a munkaügyi

bírósághoz fordul, eljárása a jóhiszemű és a tisztességes eljárás követelményébe ütközik.

A pervesztesség és a pernyertesség arányára tekintettel módosította a szakértői díj és a kereseti illeték, valamint a perköltség megfizetésére vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezést.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletnek „az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedő hatályon kívül helyezését”, a felperesnek a munkaviszony jogellenes megszüntetése körében előterjesztett keresete elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Hivatkozása szerint az eljáró bíróságok a Pp. 206. § (1) bekezdését megsértve állapították meg, hogy B.M. a felmondást átruházott munkáltatói jogkörben gyakorolta. A tanúvallomásokból ugyanis az következett, hogy a munkaviszony megszüntetésére vonatkozó döntés a munkáltatói jogkörgyakorlótól, P.I.-től származott, B.M. csak mint meghatalmazott írta azt alá és közölte a felperessel. P.I.-nek a felperes munkaviszonyának megszüntetésére vonatkozó egyértelmű szándékát, döntését és a B.M.-vel e körben folytatott konzultáció tartalmát a tanúvallomások alátámasztották. Annak, hogy a meghatalmazás szövegéből egy szélesebb körű jogkörgyakorlás lehetősége következett, nincs jelentősége ahhoz képest, hogy maga a döntés a munkáltatói jogkör gyakorlójától származott.

Tévedett a másodfokú bíróság a felperes nyilatkozatának értékelése során. A felperes a saját érdekére hivatkozással kifejezetten kérte a rendes felmondás közlését, amely azt jelenti, hogy a munkáltató intézkedésével egyetértett, azt tudomásul vett, így az ellen jogorvoslattal nem élhet.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében hivatkozott arra, hogy a felperes jogorvoslattal a munkáltatói intézkedést nem támadhatta meg, azonban nem jelölte meg a törvénynek megfelelően [Pp. 272. § (2) bekezdés], hogy a másodfokú bíróság ítélete e körben milyen jogszabályba ütközik. Ezért a Kúria ezt az érvelést nem bírálhatta el (EBH.2002.653.).

Az eljáró bíróságok helyesen állapították meg, hogy a felmondás nem az arra jogosult munkáltatói jogkör- gyakorlótól származik.

A Gt. 28. § (1) bekezdés helyes értelmezésével vonta le a másodfokú bíróság azon jogkövetkeztetését, hogy a munkáltatói jogkörgyakorlás átruházására csak a társasági szerződés, vagy a taggyűlés határozata alapján van lehetőség. Mivel a perbeli esetben ilyen előírás az alperesre vonatkozóan nem volt, helytállóan vizsgálták, hogy a munkáltatói jogkörgyakorló, P.I. részéről adott meghatalmazás alapján jogszerű volt-e B.M. eljárása.

A 2009. szeptember 1-jén aláírt meghatalmazás szerint az alperes ügyvezetője, P.I. meghatalmazta B.M. cégvezetőt, hogy H.A. munkavállaló tekintetében 2009. szeptember hónapban a munkáltatói

jogokat teljes körűen gyakorolja, azokat helyette és a nevében elláthassa, H.A. munkavállaló munkaviszonyának megszüntetése érdekében a szükséges jognyilatkozatokat megtegye, és a szükséges dokumentumokat aláírja.

Az alperes felülvizsgálati érvelésével szemben a perben nem volt megállapítható, hogy a felperes munkaviszonyának megszüntetéséről hozott munkáltatói intézkedést a munkáltatói jogkörgyakorló, P.I. hozta meg, és azt csak közölte B.M. cégvezető. A meghatalmazó és a meghatalmazott perbeli nyilatkozatából az volt megállapítható, hogy az ügyvezető a felperes munkaviszonyának megszüntetéséről döntött, de arról nem, hogy a megszűnés módja rendes felmondás legyen, illetőleg hogy az milyen indokkal történjen. B.M. jegyzőkönyvben foglalt vallomása szerint azt beszélték meg az ügyvezetővel, hogy a felperes jogviszonyát közös megegyezéssel szüntetik meg (jegyzőkönyv, 9. oldal 7. bekezdés).

P.I. nyilatkozata szerint pedig a megbeszélésük alkalmával arról nem volt szó, hogy milyen módon szűnjön meg ennek az egy embernek a jogviszonya (jegyzőkönyv, 5. oldal 2. bekezdés).

A felperessel közölt rendes felmondást ügyvezetőként írta alá B.M. a saját nevében (irat).

Mindezek alapján helytálló következtetést vont le a másodfokú bíróság arról, hogy a perbeli esetben nem a munkáltatói jogkör gyakorlója által meghozott munkaviszony megszüntetésre irányuló döntés közlésére vonatkozó meghatalmazás, hanem a munkáltatói jogkörgyakorlás átruházása történt, amelyhez a Gt. 28. §-ban foglalt törvényi feltételek hiányoztak, ezért a felmondás az Mt. 74. § (1) bekezdés alapján jogellenes.

Helytálló volt a másodfokú bíróság érvelése, miszerint a felperes nem mondott le a felmondással szembeni jogorvoslatról. Nem tekinthető kifejezett joglemondásnak [1959. évi IV. tv. 207. § (4) bekezdés], hogy kérte ezen munkáltatói intézkedés megtételét, mert a közös megegyezést nem fogadta el.

A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta.

Kötelezte a pervesztes alperest a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés alapján.

A felperesnek a felülvizsgálati eljárásban költsége nem merült fel, így az erről határozathozatalt a Kúria mellőzte.

Budapest, 2014. május 7.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Tallián Blanka s.k. bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelélül: Nné tisztviselő